

ROCK

Sopa de Cabra

Botifarrada a Can Millet

Pere Pons

Sopa de Cabra. Palau de la Música. Barcelona. Dimecres, 1 d'abril de 1998.

Quan ara fa més de vint anys, i com a resposta a la consideració d'artistes *non grats*, el cantautor galàctic i el *hippie* de Formentera van posar a prova el colesterol del senyor Millet -l'amo del Palau- regalant-li una botifarra perquè se la fotés crua, la *cultureta* penjava amb orgull el cartell de reservat el dret d'admissió a les taquilles del recinte modernista. Els nous temps, però, no tan sols han fet caure les pretensions exclusivistes dels hereus del senyor Esteve sinó que, exhibint l'esperit botiguer que els caracteritza, no han tingut manies a l'hora de vendre la seva ànima al millor postor permetent que els deliris de grandesa dels nous rics reduïssin a la mínima expressió el significat de *fer un Palau* -quins mèrits han fet gent com Luz Casal, Pedro Guerra, Javier Álvarez o Francisco per ser dignes d'aquesta plaça?-

Més enllà de la desvirtuada realitat, però, queda el valor simbòlic -què seria d'una nació sense símbols?: la llengua, la bandera, el Palau! I és dins el marc d'aquest parany virtual i absurd del simbolisme on Sopa de Cabra va congrega 1.700

comensals -exhaurides les localitats- per acabar servint una esplèndida botifarrada a Can Millet.

El concert en si va ser un calc dels que van oferir els giro-nins ara fa uns mesos i durant quatre dies a l'Espai, i d'on va sortir el seu *unplugged* revitalitzant -*La nit dels anys* (Global). Cançons que ja formen part del patrimoni popular de les generacions més joves (*L'Empordà*, *El boig de la ciutat*), col·laboradors que viatgen al mateix vaixell (Gossos, Lúcia Pujol i Silvia Comas, Pep Poblet, Toni Xuclà...), homenatge als pares de la criatura (*En el castell* -Sisa-, *L'home estàtic* -Riba-) i versions dels primers ídols (*Tornaré a ser lliure* -Dylan-, *Space oddity* -Bowie-).

La vetllada va ser, en tot cas, la confirmació definitiva que Sopa de Cabra té un lloc reservat entre els clàssics populars de la música a Catalunya. D'això en va donar fe, no tan sols l'emoció intensa i colpidora que, durant les dues hores llargues de concert, es transpirava des del pati de butaques sinó un cançoner farcit de petites perles.

Des de l'escenari, un Gerard Quintana descalç de peus i calçat de carisma va oficiar de mestre de cerimònies sense que importés gaire que la seva veu quedés esmoreïda per una sonorització deficient i de poc pes. Entre les sorpreses més agradables, l'aparició de *Ninyin* Cardona a la tanda de bisos -recuperant-se d'una greu operació- va reunir la formació completa d'un grup que ha sabut superar els daltabaixos del camí amb la dignitat i la fermesa que només tenen aquells que creuen en allò que fan.

Així com ara fa uns anys el pressupost cim del Palau Sant Jordi es va convertir en un esmolat penya-segat per on es van precipitar al buit, allò més revelador de la passada nit va ser comprovar que havien après bé la lliçó. Les fites i els cims queden per als herois i els malalts d'ambició; els humans senzills i prosaics prefereixen botifarrades de germanor com la que vam tenir el plaer d'assaborir la nit passada al Palau de la Música. Que vagi de gust!

TEATRE

'Quartet'

Anna Lizaran i Lluís Homar en el seu duel interpretatiu a 'Quartet'

Duet per duet

Joaquim Noguero

Quartet, de Heiner Müller. Direcció: Ariel García Valdés. Coreografia: Mar Gómez. Intèrprets: Lluís Homar, Anna Lizaran. Teatre Lliure, Barcelona.

Ja han passat més de quatre anys, des de l'estrena d'aquest duet-per-duet admirable entre Anna Lizaran i Lluís Homar: una lliçó de *savoir faire* teatral que havia de tenir per resultat aquest *Quartet* admirable, que és també -excedint-me abusivament en el joc de paraules- un duel per a un duet. I torna a Barcelona després de munts de representacions a l'escena internacional, sense que en cap moment doni la impressió que els dos intèrprets hagin confiat cap ni una d'aquestes hores de vol al pilot automàtic, i fins i tot quan tornar a veure l'obra té ara noves connotacions, després del particular *Rei Lear* de fa un parell de

temporades en què aplicaven a l'obra de Shakespeare la mateixa lliçó de Müller sobre el clàssic de De Laclós, per parlar -com ell- també del teatre i, de fet, de la vida mateixa com a representació. Vet aquí el subratllat de l'emmarcament daurat, d'antic teatre, sobre la disposició d'escena a la italiana: una disposició escènica que, sigui dit de passada, al Lliure resultava molt més pertinent i significativa l'any 1993 que no pas ara.

Tot i això, en l'essencial el temps passat no li ha tret res. Ni a l'obra ni a les interpretacions d'Homar i Lizaran. A l'inrevés, Homar, per exemple, hi guanya: comparant-lo amb les fotografies del llibret d'aleshores. Més prim ara, i més marcats els pòmuls i les línies de la barba, i més aclarit el *buit* de què parla Valmont, camí amunt del seu front, la caracterització del vescomte en surt clarament beneficiada. Aquest vescomte que, a la crueltat de la bèstia engabida pel temps i per la mort, hi afegeix la marca de les ferides. Homar el fa tan vulnerable com, de fet, podem imaginar que el volia Müller. I, així, tot i els trenta centímetres ben bons amb què l'actor

sobrepasa Lizaran, la marquesa de Merteuil el domina, amb una interpretació més concisa que la d'Homar, però que tant fa el fet a l'hora d'expressar el control de la marquesa com la trallera innocent de la jove senyoreta de Volanges.

La interpretació de tots dos és afectada només en la mesura que Valmont i Merteuil també actuen. S'hi aplica un determinat distanciament paròdic. Els personatges s'intercanvien una i altra vegada els rols de botxí i de víctima, de caçador i de presa, perquè l'autèntic protagonista és el joc de forces i de domini que estableixen. Un joc magníficament expressat també per la coreografia: mig joc de seducció, mig animals a l'aguait, posant-se setge, mig un intent d'intercanviar carícies que han esdevingut mecàniques i que les paraules desmenteixen. Müller va agafar *Les relacions perilloses*, de De Laclós, per saber què hi havia dins. La comicitat que se'n pot desprendre és fruit de la perplexitat i del desenmascarament. Perquè resulta que tot plegat és una farsa, com ara dic jo que diuen els del Lliure que deia Müller de (i en) la seva obra (les paraules: màscares i més màscares), i el gran encert del muntatge és no haver confiat en un únic llenguatge per expressar-ho. Gràcies a les lliçons del millor teatre no textual, *Quartet* arriba emotivament abans i tot que al cap. D'això es tracta, si calia subratllar el seu fons d'instints i de biologia, de forces i de mecanismes, de seducció i de destrucció.

Els productors teatrals carreguen contra la política cultural de la comunitat de Madrid

Redacció

MADRID

L'Associació Espanyola de Productors d'Espectacles Teatrals ha criticat la política del conseller d'Educació i Cultura de la comunitat de Madrid, Gustavo Villapalos. "La idea de Villapalos de crear una companyia de teatre estable a Madrid -va dir el productor Enrique Cornejo- és fruit d'un comentari, no d'una proposta concreta." La conselleria, per Cornejo, "no té una política teatral i no pensem que calgui crear un teatre estable, perquè Madrid ja té molts teatres públics i es provocaria una saturació". El que hauria de fer la comunitat "és donar suport a les companyies concertades i assumir responsabilitats amb les empreses privades i les sales alternatives".

Nou multicinema a l'antiga sala Boliche

Redacció

BARCELONA

L'Institut del Cinema Català i l'empresa Kopla van inaugurar ahir a Barcelona un cinema amb quatre sales a l'edifici de l'emblemàtic Boliche, una antiga pista de bitlles que va tancar fa més de deu anys. El nou multicinema manté el nom i la decoració de l'entrada és plena de referències a la sala de bitlles. L'empresa Yelmo s'encarrega de la programació.

Gershwin100 arriba a La Villette de París

Redacció

BARCELONA

El Quartet de Barcelona i el pianista Jordi Vilaprinyó del Perugia interpreten avui diferents obres de George Gershwin a la Salle Musicora del Théâtre Paris-Villette de París. Amb aquest concert s'inicia el programa Gershwin100, una iniciativa impulsada des de Barcelona que commemora el centenari del compositor nord-americà.

L'Espai Brossa prorroga 'El somni d'un curiós'

Redacció

BARCELONA

El somni d'un curiós prorroga fins al 3 de maig les representacions a l'Espai Escènic Joan Brossa. *El somni d'un curiós* és una proposta del Teatre de la Brume que ha retrobat en el Pierrot el caràcter popular i subversiu dels seus orígens.